

Paagjældende faktisk have høvet Samlivet, men det vil i alt Fald ogsaa kun blive ved Hjælp af Politiet. Naar Konen er bleven forladt af sin Mand eller omvendt, kort sagt, naar de ikke leve sammen, og Manden kommer og vil gjøre Eiendomsindgreb paa den Maade, som jeg før nævnte, vil hun kunne faae Politiets Assistance til at hjælpe sig, men det er ogsaa det Hele. Dersom man dernæst betragter Egtteftabene i de høiere Klasser, i de større Forhold, saa er det min Mening, at Loven aldeles ikke vil gjøre nogen Gavn der, men at den vil gjøre Skade. Den vil gjøre den Skade, at den vil kunne benyttes til at narre Kreditorerne, og altsaa vil den derved indvirke skadeligt paa Kreditforholdene. Jeg tog før et Exempel fra de lavere Klasser, som var rent. Jeg vil nu tage et andet, jeg vil f. Ex. nævne et Egtteftab, hvor Konen er en Dame, der er Skuespillerinde. Der er det rent, og klart, at, hvad hun fortjener, er ved selvstændig Virksomhed. Hvorledes vil det nu stille sig, naar hun, der maaste kan tjene 4—5—6,000 Kr., efterat Loven er udkommen, siger: Dem vil jeg holde udenfor? Vil det ikke virke høist besynderlig paa Kreditforholdene og paa Egtteftallernes hele Stilling. Alt, hvad der er Mandens Pligt at anskaffe til det fælles Liv, til Kone og Børn, skal han betale, men Konen, som egentlig erhverver, hvad de skulle leve af, kan efter Godtbefindende holde Sit udenfor Boet. Jeg mener, at man kommer absolut i en Konflikt med Reglerne om Formuesfællesskabet. Hvorledes den kan løses, ser jeg ikke, men at man skal betænke sig meget paa at vedtage en saadan Lov, hvor Ulemperne sandsynligvis langt ville overveie Goderne, anser jeg for utvivlsomt. Jeg tror nemlig ikke, at det gaar an saaledes at tage en enkelt Led af Spørgsmaalet om Kvindens hele formueretlige Stilling. Ved at tage et saadant enkelt Led kommer man let bort fra en ensartet Betragtning af det hele Spørgsmaal, fra en Betragtning, hvorved man kan afveie det ene Forhold tilsvækkelig lige overfor det andet. Min Opfattelse af Lovforslaget er derfor den, at jeg ikke tror, det vil være til nogen Hjælp for Husfruen, men derimod vil kunne gjøre megen Skade i de almindelige Kreditforhold. Jeg tillægger selvfølgelig ikke min Mening en saadan Vægt, at jeg vil foreslaa at negte Lovforslagets videre Fremme; men jeg mener, at naar det kommer i Udvalg, vil det nok klare sig, om der overhovedet kan være Tale om, at der kommer Noget ud af denne Sag.

Tessén: Jeg tror, at det muligen kunde have været nyttigt, om denne Sag, førend den af den ærede Forslagsstiller var bleven indbragt i det andet Thing, havde været Gjenstand for Behandling paa et Kvindemøde, paa et Møde af forstandige Husfruer af alle Samsundsclasser —

jeg antager nemlig, at Loven er skreven for alle Samsundsclasser — for at det kunde erfares, hvorvidt disse selv satte Pris paa at faae denne Ret, som der ved Lovforslaget skal tillægges dem, om de antog, at den Myndighed, der saaledes paa et begrændset Omraade bliver tillagt Kvinden, virkelig vilde være til Egtteftabets sande Gavn. Dersom dette Spørgsmaal var blevet besvaret bekræftende, skulde jeg, som jeg saa ofte har gjort, høre mig for Kvindens Willie; men denne Oplysning er nu ikke at erholde. Jeg vil bestræbe mig for i de faa Bemærkninger, som jeg vil tillade mig at fremsætte om Lovforslaget, at tage et væsentligt Hensyn til, hvorledes Sagen vil stille sig for Husfruen, og derimod mindre tage Hensyn til det Hovedbrud, som Lovens Affattelse kan forvalde Fogder og Skifteforvaltere, ei heller tage Hensyn til Kreditorerne, hvilke sidste tvende Hensyn i dette Forhold interesserer mig mindre. Ved første Diekast har jo Lovforslaget noget særdeles Ligtalende og Bestikkende, det synes i og for sig at være saa naturligt, saa retfærdigt og saa billigt, at Lovgivningen, som paa saa mange Omraader søger at beskytte den Umyndige og den Svagere, ogsaa søger at værne Kvinden, som ved Egtteftabet bliver umyndiggjort, i at beholde, hvad hun ved sin særlige Virksomhed fortjener, beskytte hende mod hendes Mand, naar Armod og Ufred er trængt ind i Huset, og naar Manden maaste gaar paa Eventyr, saa at hun kan faae Lov til at beholde, hvad hun ved sin egen Virksomhed erhverver til at afhjælpe sin og sine Børns Trang. Men det staar endnu for mig som tvivlsomt, hvorvidt en saadan Myndighed ved Egtteftabet i sin Almindelighed taget vilde være til virkelig Gavn for Kvinden. Det Brud paa Mandens Myndighed, som der, dersom Loven gennemføres, vil ske, den Indskrænkning i hans Raadighed over det hele Fællessko vil efter min Mening, i mange Tilfælde kunne virke noget uheldigt. Egtteftabsbaandet er jo sammenknyttet af saa mange og saa fine Tråde, at det meget let er muligt, at, naar en enkelt Tråd overstaares, kan hele Baandet bryde, og naar Manden, hvem der hidtil har været tillagt Æneraadigheden over Boet, indskrænkes til et snævrere Gebet, paa hvilket han kan gjøre sin Raadighed og sin Myndighed gjældende, er det vel muligt, at han paa dette Omraade vil fastholde sin Myndighed stærkere, vil gjøre den gjældende mod sin Husfru paa en stærkere Maade, end ønskeligt var, ligesom det ogsaa forekommer mig, at man vel kan tænke sig, at Kvinden i Bevidstheden om, at hun har Loven til sin Beskyttelse, ogsaa i det formueretlige Forhold, vil være noget stivere, end det maaste vilde være ønskeligt for en virkelig god Forstaaelse. Det ligger i hele Befolkningens Lænsesæt, i den hele kvindelige Bevidsthed, hvad jeg finder er naturligt og rigtigt, at, naar hun beslutter sig til